

ת"פ 1169/09/16 - מדינת ישראל נגד משה בקר

בית משפט השלום בקריית גת - בשבתו בבימ"ש אשקלון

ת"פ 1169-09-16 מדינת ישראל נ' בקר
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת נועה חקלאי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	משה בקר

החלטה

בפני בקשת הנאשם להתיר לו לחזור בו מהודייתו בהתאם לסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מיום 28.1.14 של איומים והטרדה באמצעות מתקן בזק כלפי בת זוגו לשעבר.

2. כתב האישום הוגש ביום 12.3.14 בתיק 24031-03-14, אך נמחק לאחר שהנאשם לא אותר. כתב האישום הוגש בשנית בתיק הנוכחי ביום 1.9.16.

3. ביום 12.12.16 התקיים דיון מקדמי ראשון בעניינו של הנאשם, במסגרת יום דיוני "מוקד".

במעמד הדיון הנאשם היה מיוצג על ידי סניגורית מטעם הסניגוריה הציבורית, אשר מונתה לו ביום הדיון, הציגו הצדדים הסדר, במסגרתו תוקן כתב האישום באופן שנמחקה העבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעבירה של איומים, הורשע, והופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר.

הצדדים הסכימו כי במידה והתסקיר יהיה חיובי במהות ובהמלצות לרבות הליך טיפולי ככל ויהיה צורך, הפנמה ולקחת אחריות, התביעה תעתור למאסר מותנה בעוד ההגנה תהיה רשאית לעתור לביטול ההרשעה.

4. דיון ההמשך אשר מועדו נקבע בנוכחות הנאשם נדחה לבקשת שירות המבחן, ומאז התקיימו 3 דיונים אליהם הנאשם לא התייצב לאחר שלא אותר. ההליכים הותלו עד שהנאשם אותר והדיון חודש ביום 24.6.18.

5. ביום 24.6.18 ביקש בא כוחו הנוכחי של הנאשם להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו.

לדבריו יש ספק אם התכתובות המיוחסות מהוות איום. זאת לאור העובדה שלאורך כל ההתכתובות הנאשם חזר וכתב שבכוונתו לפעול במסגרת החוק. כך גם מסר הנאשם בהודעתו במשטרה.

לדבריו, עמדתו של הנאשם מול שירות המבחן לפיה אינו לוקח אחריות על מעשיו מתיישבת אף היא עם טענתו לחפותו.

ב"כ הנאשם לא חלק על כך שכתב האישום הוקרא לנאשם בטרם הכרעת הדין וכי הנאשם הודה במיוחס לו, אך לדבריו הודה לאחר שהוסבר לו שהדברים המיוחסים לו מהווים איום, לדבריו הוא הודה "הודאה רציונלית".

ב"כ הנאשם ציין כי לא יגרם נזק כתוצאה מביטול ההרשעה, על אף חלוף הזמן, ויש ליתן לנאשם את יומו.

ב"כ הנאשם לא התנגד לכך שלצורך קבלת החלטה בבקשה זו יוצגו בפני בית המשפט המסרונים ששלח הנאשם למתלוננת וכן הודעתו במשטרה.

6. ב"כ המאשימה התנגדה לכך שבית המשפט יתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו.

לדבריה המסרונים ששלח מדברים בעד עצמם.

לדבריה בשיחה מול שירות המבחן הנאשם לא טען בפניהם כי כוונתו היתה לפעול על פי החוק.

לדבריה חומר הראיות מצביע על כך שביצע העבירה המיוחסת לו.

ב"כ המאשימה הגישה לעיון בית המשפט את המסרונים ששלח הנאשם למתלוננת ואת הודעתו במשטרה.

דין

7. סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**") מאפשר לבית המשפט להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו, מ"**נימוקים מיוחדים**":

153(א) הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

8. נשאלת השאלה, האם הנימוקים אשר העלה ב"כ הנאשם בטיעוניו הינם "נימוקים מיוחדים" שיצדיקו מתן

רשות לחזרה מהודייה?

9. כבוד השופט קדמי פרש בספרו על סדר הדין בפלילים, חלק שני, תשס"ג-2003 את המושג "נימוקים מיוחדים" בהקשר זה (בעמוד 997):

"נימוקים מיוחדים" למתן רשות לחזרה מהודייה כאמור, יהיו, עקרונית, אותם נימוקים שמכוחם מסרב בית המשפט לקבל הודייה מלכתחילה, ובמיוחד אמורים הדברים בהודייה שנעשתה מחמת "טעות" אם טעות בהבנת משמעותה של ההודייה, אם טעות לגבי תוצאותיה הלכה למעשה, ואם טעות בהצגתה (באופן שהשתמעה הודייה שונה מזו שאליה נתכוון הנאשם)".

10. בפסיקה נקבעו מספר קווים מנחים בעניין זה. ככלל, ההשקפה המקובלת היא כי חרטת הנאשם אין בה כדי להוות נימוק מיוחד לעניין זה ולנאשם יותר לחזור בו מהודייתו בנסיבות חריגות בלבד (ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 145, 152).

11. נסיבות עולות כדי חריגות, מקום בו נפל פגם בהודייה מבחינת רצונו החופשי של הנאשם, או מבחינת הבנת הנאשם את משמעותו המלאה של הודייתו, או אם ההודייה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621).

12. השאלה האם ההודייה ניתנה בניגוד לרצונו החופשי של הנאשם או לא תיבחן על פי מכלול הנסיבות הנלוות להודייה, כאשר בין היתר תיבחן השאלה האם הודיית הנאשם נעשתה בניגוד לאמונתו הכנה בחפותו (ע"פ 5622/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4) 145, 153; ראו גם בע"פ 3754/91 מדינת ישראל נגד סמחאת, פ"ד מה(5) 798).

13. עיתי החזרה מן ההודייה מהווה שיקול מכריע בבחינת בקשתו של הנאשם לחזור בו מן ההודייה שמסר. (ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל).

14. רשימת "הנימוקים המיוחדים" אינה רשימה סגורה וכל מקרה יבחן על פי נסיבותיו.

מן הכלל אל הפרט

15. בהסכמת הצדדים הועברו לעיוני צילומי המסרונים ששלח הנאשם וכן הודעתו במשטרה.

16. בצילומי המסרונים אמנם יש הודעות שנשלחו שתוכן מתיישב עם עבירות האיומים: "ממחר את תראי גיהנום" "אני אהרוס אותך" "ממחר יהיה לך גיהנום בבית" "ממחר את תהיה מסכנה" "אני אכנס בך עכשיו", אך בין הודעות אלו משולבות לאורך כל הדרך הודעות רבות לפיהן בכוונתו של הנאשם לפעול אך ורק בהתאם לחוק: "אערב לך רק במסגרת החוק", "אני אלך בדרך החוק", "עד היום לא פנית, היום אפנה", "ילדה שלי, יש הסדר של בית משפט", "החוק לצידי", "אני מחר אפנה לרשויות", "אני אכנס בך עכשיו, ברור דרך החוק", "הכל בדרך חוק", "מחר אני ברוחה", "מחר אני אכנס בך בדרך חוקית, ברור שומר חוק, לעולם לא בכוח", "אני הפעם אלחם"...

לאחר עיון במכלול ההודעות, ולא רק באלו אשר פורטו בכתב האישום, אני סבורה כי יש מקום להתיר לנאשם להוכיח טענתו כי לא התכוון לאיים אלא לפעול בדרך חוקית, טענה אשר יש לה עיגון במסרונים ששלח.

מן הראוי היה שהמסרונים אשר צוטטו בכתב האישום ישקפו את אופיה המלא של התכתובת, ולא יציגו תמונה חלקית ומגמתית של הדברים.

התרשמתי כי הבקשה לחזור מההודאה אינה בבחינת אקט תכסיסני, אלא מתוך רצון כן ואמיתי של הנאשם להוכיח טענתו שהתכוון לפעול על פי חוק.

17. עם זאת, בכתב האישום, מיוחסת לנאשם עבירת האיומים לא רק על בסיס התכתובות האמורות, אלא גם על בסיס שתי שיחות טלפון שניהל עם המתלוננת. בשיחה הראשונה אמר את הדברים הבאים: "מי שידבר לאשתי ככה אני מוריד אותו, אני אשרוף אותך, אני אעשה לך גיהנום" בשיחה השנייה אמר את הדברים הבאים: "אני אשרוף לך את הבית, את יודעת היום קורות הרבה תאונות, אני אראה לך מה זה" עוד צוין בכתב האישום כי במהלך השיחה השנייה הנאשם אמר למתלוננת שיש לו קשרים בעולם התחתון וזאת הכוונה להפחידה או להקניטה.

גם אם ביחס לשיחה הראשונה יכול ב"כ הנאשם לטעון כי יש לפרשה ברוח התכתובות - קרי - "הכל על פי החוק", הרי שאת השיחה השנייה לא ניתן לפרש ברוח זו. "את יודעת היום קורות הרבה תאונות" לא ניתן לפרש כמי שמתכוון לפעול על פי החוק, וגם לא את דברי הנאשם למתלוננת כי יש לו קשרים בעולם התחתון.

עיון בהודעת הנאשם אשר הוגשה לעיוני, מלמד כי הנאשם נחקר באזהרה, נתבקשה גרסתו ביחס לתכתובות וביחס לשיחת הטלפון הראשונה, אך הוא לא נחקר דבר וחצי דבר ביחס לשיחת הטלפון השנייה, ולא נתבקשה גרסתו לעניין זה.

כאמור, בדיון שהתקיים בפני ביום 24.6.18, הגם שב"כ הנאשם ביקש להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, לא נטען בפני שהנאשם כופר בעצם אמירת הדברים אשר יוחסו לו בשיחה השנייה, ולפיכך, אם עצם אמירת הדברים אינה במחלוקת, ולאחר שאני סבורה כי לא ניתן ליחס לדברים שנאמרו בשיחה השנייה כוונה לפעול לפי החוק, אני סבורה שאין הצדקה להתיר לנאשם לחזור בו מהודייתו ביחס לעבירת האיומים המתבססת על אמירות אלו.

18. על כן, בשים לב למכלול הנתונים, ועל מנת למנוע חשש לעיוות דין, אני נעתרת לבקשה באופן חלקי ומתירה לנאשם לחזור בו מהודייתו בעובדות 1 ו-3 לכתב האישום, אך לא ביחס לעובדה 4.

19. בשים לב לאמור, ההרשעה בעבירת האיומים ככל שמתייחסת לעובדה 4 תישאר על כנה.

ניתנה היום כ"ו תמוז תשע"ח, 9 יולי 2018 במעמד הצדדים.